

Fischer&Fischer SN/SL70

Německo je zem high endu věru zaslíbená, podobně jako Anglie či Japonsko – na rozdíl od zmíněných se tu však projevuje cit pro technickou přesnost a nekompromisnost, vlastní do určité míry celému tomuto území a jeho obyvatelům. Kromě těch více či méně mainstreamových jmen tu najdeme i vyslovené obskurnosti, ale i malosériovou produkci, která spíše než na efekt sází na kvalitu. Jednou za takových značek je i Fischer&Fischer.

Ta je jednoduše „jiná“. Její duší jsou Thomas Fischer a jeho manželka Riva a tím, proč si jejich produkty jednoduše zapamatujete, je materiál, s nímž si zvolili před cca 40 lety pracovat. Existují reprosoustavy z MDF, z masivu, z různých kovů nebo třeba betonu, ovšem sáhnout po břidlici, tomto 500 000 000 let starém kameni, se rozhodli patrně právě jen u Fischer&Fischer.

Měli jsme možnost pár týdnů pobýt se základním firemním modelem SN/SL70, který je ale pro firmu lehce atypický – charakteristickým produktem je totiž středně velký sloupek s poměrně vysokou cenou, určený pro ozvučení velkých prostor při realistických hlasitostech. Nicméně zpět k SN/SL70...

Jde o relativně kompaktní stojanovou reprosoustavu, dostupnou buď v přírodním provedení černé břidlice (Surface Natural), případně v leštěném a lakovaném provedení (Surface Lacquered), kdy si můžete zvolit libovolný odstín ze vzorníku RAL, hlavně proto, že každé reprosoustavy jsou unikát vyráběný ručně a na zakázku.

Fischer&Fischer SN/SL70 se vám snadno vejdu vlastně kamkoliv – s rozměry 33 x 19 x 25 cm (v x š x h) a ortodoxními tvary jsou až nenápadné. Ozvučnice má pouze seříznuté rohy, respektive místa, kde se stýkají břidlicové desky (použity jsou 1,5 cm tlusté desky, na čelní stěně dokonce 2 cm). Reprosoustavy samotné váží 17,5 kg, což už je hodně znát. Navíc je vhodné k nim dokoupit i stojan, což jsou tři hliníkové nohy vysypané pískem, které přišroubujete k ozvučnici a dole k masivní břidlicové základně s integrovanými hroty. Tento stojan přidá k hmotnosti dalších 11 kg. Díky zvolenému materiálu a hmotnosti je celá reprosoustava naprosto „mrtvá“ a ani při vysoké hlasitosti neprochází zevnitř ven ani opačným směrem žádná rezonance. SN/SL70 jsou prostě jedny z nejpevnějších reprosoustav vůbec, a to i bez ohledu na cenovou kategorii.

SN/SL70 jsou koncipovány jako dvoupásmové bassreflexové monitory s dvojicí měničů. Dvojice bytelných bassreflexových nátrubků je vyvedena vpředu dole, spolu s velice rigidní ozvučnicí to zajišťuje možnost postavit je i relativně blízko zadní zdi. O výšky se stará měkká kopulka s průměrem 2,8 cm, zatímco středobasy vyzařuje kónická membrána s dlouhým zdvihem, která je vyrobena ze slitiny s dominancí hliníku se speciální povrchovou úpravou. Průměr této membrány činí 14,5 cm. Za ní je pak ještě jedna, která kopíruje jejich chod a linearizuje chod té první.

Vzadu na ozvučnici nalezneme jen relativně malou destičku, skrze níž z výhybky druhého řádu vystupují single wire konektory. Jsou to nesmírně masivní terminály, do nichž snadno vetknete holý vodič, lopatky i banánky – konektory se snadno utahují a vůbec se s nimi příjemně pracuje.

Fischer&Fischer SN/SL70 dostaly do vínku spíše průměrnou citlivost 86 dB / W / 1m. Nominální impedance je stanovena na 4 Ohmy. V toleranci +/- 3 dB by tyto monitory měly zahrát od 45 Hz po 25 000 Hz. Tak jako u všech stránek těchto reprosoustav, i u hodnoty frekvenčního rozsahu je to neefektní, ale v kontextu kategorie rozhodně hodně nadprůměrné.

Firma Fischer&Fischer doporučuje jako ideální systém elektroniku od TEAC Esoteric, dle zkušeností ale hrají reprosoustavy dobře v podstatě s čímkoliv a není složité je rozehrát. Ostatně obecně se s nimi jednoduše žije, byť čím lepší podmínky jim zařídíte, tím více rozkvetou.

My jsme poslouchali jak na klasické sestavě Naim Nait XS / Naim CD5si, doplněné občas převodníkem ASUS Xonar Essence One MUSES MKII, ale také na referenčním setu Onkyo (předzesilovač P3000R + koncový stupeň M-5000R, doplněné CD přehrávačem a streamerem C-N7050), Musical Fidelity M6si nebo Pioneer SC-LX88 a BDP-LX88. Jako CD přehrávač ještě občas sloužil C.E.C. CD 5. Porovnávali jsme s Harbeth Monitor 30, Xavian Bonbonus, PMC Twenty 26, Tannoy Revolution XT 6 a Wilson Benesch Square Two. Jako kabely jsme používali výhradně kabeláž TelluriumQ řady Silver (RCA, XLR i reprokabely).

„Born to Die“ ze stejnojmenné desky Lany del Rey (FLAC | 24 – 44,1 | 2012 | HD Tracks) nám ukázala, jak i de facto nevelká membrána v nevelké ozvučnici může bez sebemenší kolorace od kabinetu poskytnout plnohodnotný, věru dospělý bas. Uměle přisycené basové pásmo bylo výrazné a i když nejdou SN/SL70 tak hluboko a tak plnokrevně jako (dobré) sloupky, nebudete chtít věřit, jak plnohodnotný bas vám předvedou. Definice a energie je úchvatná, reprosoustavy mají impuls a dokážou se prosadit i v rámcově 50 m2. Ve 20ti metrové místnosti jsou pak doslova okouzující. Nutno říct, že v cenové kategorii do 100 000,- jsme ještě takhle suverénní kontrolu basového pásma neslyšeli, rozhodně pak ne takto téměř nezávisle na elektronice. A co víc – břídicová skříň se ani nezachvěje, hrajte si, jak nahlas chcete.

Track „Gadamaylin“ od I-Ching („Of the March and the Moon“ | 1996 | Chesky Records) je nahráný nádherně průzračně a právě tak umí hrát i Fischer&Fischer. Zvuk má výborně nadávkovanou váhu a temperament, působí živě, ale nevnučuje se. Ale ta transparentnost... Není to křišťalově přehnané, analytické podání, naopak působivě nenucené a čisté, nechávající s maximální jednoduchostí prostoupit přehrávaný signál až k vám. SN/SL70 jsou dokonalým nástrojem na testování, jen tak mimochodem – právě díky úchvatné čistotě, vyrovnanosti a transparentnosti je slyšet úplně každá změna v sestavě. Při správně nastavené hlasitosti jsme měli pocit, že ptáci v úvodu této skladby jsou snad skutečně v místnosti, že jejich švitoření je tak blízko... Zajímavé je, že přes všechnu bezprostřednost a detailnost nejsou SN/SL70 studené či neosobní, vždy zůstávají příjemně muzikální a laskavé, neúnavné.

U Fischer&Fischer těmto reprosoustavám také darovali perfektní sladění a propojení obou pásem, skutečně monitorová přesnost se tu blíží ideálu bodového zdroje zvuku. Tweeter tak odvádí svou práci naprosto přirozeně, nejvyšší pásmo v „Creepin In“ Norah Jones („Feels Like Home“ | 2004 | Blue Note | 50999 4 67079 5 4) bylo jemné, hladké a pevné, ovšem neútočné – zvuk čistý jako sklo vás prostě nadchne.

Navzdory papírově nijak oslnivé citlivosti využívají SN/SL70 energii velmi efektivně, zdá se. Minimálně to lze soudit z toho, jak snadno reagují na sebemenší změnu signálu. Pojí se s tím také skvělá práce s dynamikou – již od poměrně dost nízké hlasitosti zvuk dýchá a má hloubku, jakmile doputujete k věrné hlasitosti (tím není myšlen rockový koncert, ale reálná hlasitost akustických nástrojů), vše se ještě více otevře a ona živoucí jiskra je prostě fantastická. „Out of This World“ George Mraz Trio („Manhattan“ | 2005 | Chesky Records) měla skutečný šarm, nástroje měly realistické proporce a reprosoustavy již velmi věrně vykreslily nejen dynamiku celkovou, ale zejména dění na úrovni jednotlivých instrumentů, dávající hudbě právě onen pocit skutečnosti a opravdovosti. Nebýt toho, že u spodní hranice rozsahu kontrabasů cítíte lehká omezení (takhle hluboké tóny nedostanete ze sebelepší reprosoustavy těchto rozměrů), nemělo by to nejmenší chybu.

Dá se říct, že Fischer&Fischer SN/SL70 hrají tak dobře, jak dobře hraje vaše elektronika. To sice platí všeobecně, ovšem zde je to skutečně markantní. Platí to i pro rozlišení – reprosoustavy v zásadě zvládnou přehrát cokoli, co jim elektronika dodá. „No Rest for the Wicked“ od Likke Li („I Never Learn“ | 2014 | LL Recordings) byla podaná bez důrazu na efekt nebo show, prostě a přitom uvolněně, přirozeně. To je jedna z největších poklon, které umíme složit. Nádherně prokreslený hlas i kytara jsou bohaté a snadno čitelné. Buďte si jisti, že v kategorii elektroniky, kterou byste ke zhruba stotisícovým reprosoustavám pravděpodobně připojili, to stále nebudou SN/SL70, kdo bude omezovat rozlišení.

Výborné je i podání prostoru – reprosoustavy jsou poměrně nenáročné na umístění, vzhledem k dopředu umístěným bassreflexům a ozvučnici, která jednoduše nerezonuje, se nemusíte bát postavit je ani poměrně blízko ke zdi – dokonce by prý měly fungovat i v regálu. SN/SL70 se nezdají být ani směrové – vlastně jsou v tomto směru ideální pro „běžného posluchače“, který si je chce postavit do

prostoru a poslouchat hudbu. Audiofil, který se vyžívá v posunech po milimetrech, tu v tomto ohledu mnoho zábavy neužije. Titulní skladba alba „Bluesnotes“ Sonnyho Rollinse nádherně vystoupila kupředu, hudba pocitově přichází odevšad, není uzamčená ve skříních, pokud dáte reprosoustavy alespoň půl metru od zadní zdi, objeví se i krásný předozadní prostor, související s celkovou suverénní přesností kresby... Není to vysloveně holografická reprodukce, kterou umí třeba Audio Physic, nebo třeba German Physiks (a rozhodně i pár dalších značek), je to nicméně nesmírně přirozené a příjemné, což je často důležitější.

„Another One Bites the Dust“ od Queen („Greatest Hits“ | 2011 | Universal | UIGY-9532) šlapala jako hodinky, jeden každý tón je totiž perfektně kontrolovaný, nastupuje rychle a bez úsilí, aby byl také s neměnnou přesností ukončen a nedozníval, kde nemá. To je velmi důležité pro celkovou plynulost a přesnost reprodukce, ale i pro pocit strhující atmosféry a pocitu, že jste součástí dění. Basová linka překypovala energií, úder do bubnu byl skutečně rychlý, pevný švih a všim se proplétal intenzivní Mercuryho hlas.

Že je vlastně úplně jedno, jakou hudbu si přes Fischer&Fischer pustíte, to dokázal Hopkinson Smith se svou interpretací Bachových „Suit pro sólové cello 1,2,3“ (2012 | Naive | E8937), zvláště přímo v první suítě BWV1007. Témbr cella byl nádherně vystižený, bylo slyšet i malé rezonance těla a tahy smyčce byly téměř viditelné. Skoro bychom řekli, že pokud vnímáte prohřešek proti podání barev nástroje, chyba bude jinde, než v SN/SL70, ty jednoduše propouští, co do nich přichází.

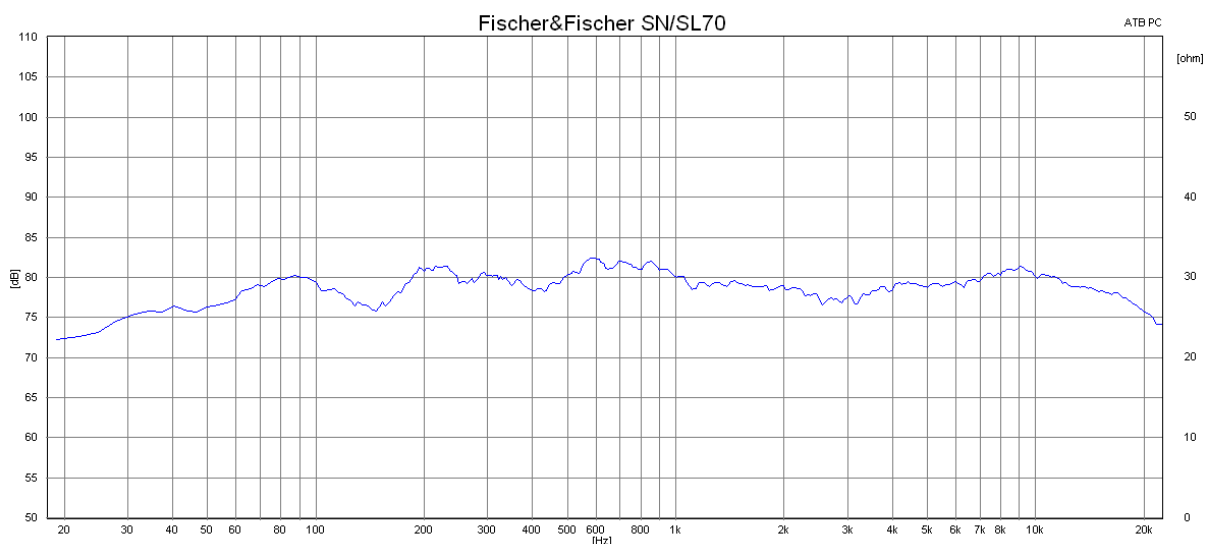
S řečeným často souvisí i určitá nekompromisnost, kdy mizerné nahrávky zní téměř neposlouchatelně, únavně a hrubě – Fischer&Fischer SN/SL70 jsou v tomto ohledu poměrně kultivované a tolerantní, aniž by si však vymýšlely. Třeba taková poměrně ostrá a dynamicky plošší nahrávka „Night of the Hunter“ od 30 Seconds to Mars (2009 | Virgin | 5099996511121) vyzněla akceptovatelně, byť dala jasně najevo, kde na kvalitativním žebříčku stojí. Pokud ale takovou nahrávku máte a máte ji rádi kvůli obsahu, nemusíte se bát, že byste za 10 vteřin museli stahovat hlasitost a za minutu poslech vzdávali.

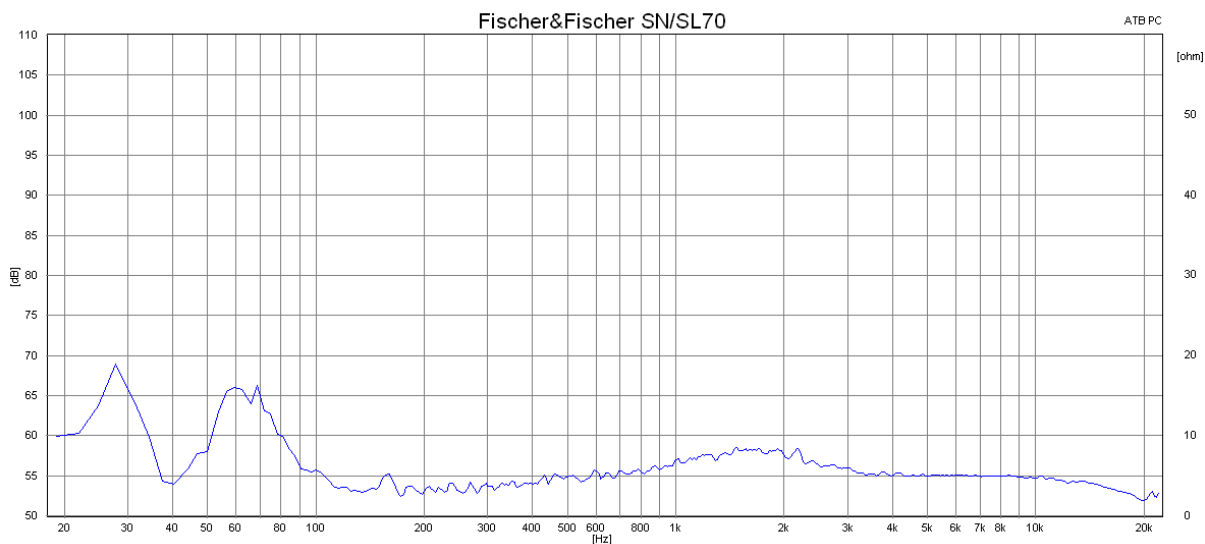
Reprosoustavy Fischer&Fischer SN/SL70 jsou výjimečné. Jsou tak odlišné, přitom ale dělají jen to, co je cílem high endu – blíží se původní ideji věrného reprodukce za pomoci neokázalých a neexotických prostředků, jednoduše optimální kvalitou jednoho každého prvku a jejich vzájemným sladěním. Velkou zásluhu na pevnosti a přesnosti zvuku má bezpochyby naprosto netečná ozvučnice z břidlice, mající zvláštní, ale všeobecně přijatelnou estetiku. V případě, že vám holý kámen domů nesedí, není problém pořídit si lakovanou verzi, která se jen málo liší od běžně vídaných kvalitních povrchů. To důležité je ovšem uvnitř, parádní zpracování je tak trochu samozřejmost. To důležité, to je schopnost SN/SL70 zahrát samozřejmě, snadno a přirozeně, to je schopnost nebýt nejslabším článkem sestavy (spíše naopak), to je schopnost transparentní, výtečně dynamické a skvěle prokreslené reprodukce. Fischer&Fischer SN/SL70 jsou jedny z nejlepších reprosoustav, které si můžete pořídit do malých místností s rozpočtem kolem 100 000,- Kč. Jsou jednoduše návykové...

MĚŘENÍ

Měření frekvenční charakteristiky probíhalo v uzavřeném semireverberantním prostoru o výměře podlahové plochy 50 metrů čtverečních. Prostor není akusticky speciálně upraven, a proto jsou naměřené hodnoty interpretovatelné jako 100% věrohodné v pásmu 200 Hz a výše, v pásmu 10 – 200 Hz ovlivněné akustickými parametry prostoru – konkrétně mírným zdvihem na basech. Měřeno bylo pomocí software ATB PC Pro vždy v pěti cyklech v různou denní dobu, vybrána byla vždy střední křivka. Všechna měření probíhala na NAD C370 a Pioneer BDP-LX71 s vždy stejně nastavenou úrovní hlasitosti. Měřeno pomocí PCM stopy o vzorkovací frekvenci 48 kHz s 1/3 oktávovým vyhlazováním.

Na to, jak jsou SN/SL70 malé, jsou až neskutečně „plnokrevné“. Solidní odezvu u nich najdete i někde kolem 40 Hz a to už je co říct. Slíbený nástup na 45 Hz je tak naprosto bez problémů splněný. Reprosoustavy také nemají žádné divoké výkyvy a pro reálný svět mají v kontextu své kategorie (ale vlastně i podstatně vyšší) v podstatě ideální frekvenční charakteristiku.

Impedanční charakteristika je spořádaná, ale propad u horních basů a nejvyšších tónů někde ke 3 Ohmům je už na pováženou a rozhodně je tu na místě kvalitní, stabilní elektronika. To by ale snad u high endu měl být samozřejmý předpoklad.

VHODNÁ MÍSTNOST

MALÁ [$< 20\text{m}^2$] [✓] | STŘEDNÍ [$> 20\text{m}^2 / < 40\text{m}^2$] [+/-] | VELKÁ ($> 40\text{m}^2$) [×]

cca Kč 85 000,-

KLADY

- + originální, decentní a přitom výrazná estetika
- + na své rozměry umí zahrát velmi solidní bas
- + excelentní přesnost a transparentnost
- + velice lehce se rozehrávají
- + za daný výkon férová cena

ZÁPORY

- pokud si je dovedete představit ve svém prostoru, pak nic

PRODÁVÁ: IBD Europe | www.ibd-czech.cz | shop.audiosalon.sk

pro e-magazín Hi-Fi Voice / www.hifi-voice.com / napsal Daniel Březina